

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

17 DECEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 51 (723) † ANUL XIV

CHEMAREA DOMNULUI

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii* -

Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, ne cheamă pe toți la Cina Sa cea mare, la ospățul credinței. Să nu ne împotrivim nici unul, căci Sfânta Biserică ne hrănește din învățătura drepte credințe. Ne cheamă Domnul la ospățul pocăinței, la masa mântuirii. De aceea, să nu amânăm pocăința, spovedania,

grija pentru suflet, rugăciunea, milostenia, Sfânta Împărtășanie, că în ceasul în care nu gândim, Fiul Omului va veni. Ne cheamă Iisus Hristos la ospățul Sfintei Liturghii. Să mergem

duminica și la marile sărbători cu toții la biserică. Să nu punem motive că „ne-am cumpărat țarine”, adică griji pământești, că „ne-am cumpărat cinci perechi de boi”, adică ne-am robit de patimi cele cinci simțiri, și că „ne-am luat femeie”, adică ne-am dedat la beții și desfrânări și de aceea nu putem veni la ospățul Sfintei Liturghii să ospătam împreună cu Mântuitorul Hristos, cu Maica Domnului și cu toți sfinții din cer. Să participăm cât mai mulți la slujbele bisericii, la Sfânta Liturghie. Iisus Hristos din cer se jertfește pe Sfânta Masa, sfinții și îngerii din cer cântă cu noi în Biserică, Mântuitorul ospătează cu noi și ne hrănește cu scumpul Său Trup și scumpul Său Sânge. Dar mulți dintre fiii Bisericii stau acasă, se duc la beții, merg la petreceri imorale, la tot felul de păcate și ospătează cu necredincioșii, cu bețivii și cu slugile întunerului. Vai de cei care lipsesc duminica și în sărbători fără motiv binecuvântat de la Biserică, de la cina cea mare a Sfintei Liturghii, căci cină mai mare ca jertfa liturgică și Sfânta Împărtășanie și citirea sfintelor cărți nu este alta pe pământ! Ajunge o săptămână de lucru și de osteneală pentru trup. Să participăm măcar o zi pe săptămână, duminica, în Biserică Domnului la Sfânta Liturghie. Destul ne ostenim pentru trup, să ne ostenim acum și pentru suflet, că în curând vom pleca la judecata cea mare să dăm socoteală pentru toate. Să lăsăm dar tot păcatul și să ne pocăim de păcatele noastre. Să ne rugăm mai mult și să mergem la Biserică, la cina cea mare a Mântuitorului Hristos. De vom face așa, și pe pământ vom fi fericiți și mulțumiți, și în cer cu îngerii, cu sfinții și cu Însuși Hristos vom cina în vecii vecilor. Dacă ne-am trezi până mai avem vreme să auzim glasul acestei trâmbițe, adică al mustrării conștiinței noastre și dacă acest glas al lui Dumnezeu care ne cheamă la pocăință și la părăsirea păcatelor, nu l-am trece cu vederea, ce mare fericire am avea și în veacul de acum și în cel viitor! Acest glas al lui Dumnezeu este conștiința noastră, este trâmbița cea tainică și sfântă care călătorește cu noi în viața de aici, și pururi ne cheamă dinăuntru spre a ne trezi și a ne îndrepta.

† † † **Vom binevesti bucuria Crăciunului la casele dv. în zilele de 22, 23 și 24 decembrie, între orele 11⁰⁰ - 18⁰⁰** † † †

Înainteprăznuirea sărbătorilor

Pentru pregătirea sufletească a credincioșilor, toate sărbătorile împăratești sunt precedate de un timp de pregătire, de anticipare sau introducere, numit preserbare, înainte-serbare sau înainte-prăznuire. Ele au, de asemenea, și o perioadă de continuare sau prelungire a serbării, numită după-serbare sau după-prăznuire. Prin aceste perioade de pregătire și de prelungire, sărbătorile mari sunt ca soarele care, înainte de a răsări el însuși, își trimite razele, iar după ce apune, lumina lui stăruie încă pe culmi. Ziua cea dintâi a înainte-serbării se numește începutul sărbătorii, iar ziua ultimă a după-serbării se numește, cu un termen slavon, odovania, adică sfârșitul, dezlegarea sau încheierea sărbătorii. În toată perioada preserbării și a după-serbării, pe lângă slujba sfinților pomeniți în zilele respective, se adaugă și cântări, rugăciuni și lecturi din cele în legătură cu praznicul respectiv, iar în ziua odovaniai praznicului, slujba se pune aproape la fel ca și în ziua însăși a praznicului. Pentru aceasta, uneori, slujba sfinților din acea zi se mută, adică se oficiază cu o zi mai înainte sau mai în urmă, după cum prevede Tipicul bisericesc. La fiecare sărbătoare din cursul anului se pune, încă de la Vecernia din ajun, pe iconostasul din naosul bisericii, icoana praznicului sau a sfântului sărbătorit. La praznicele împăratești, icoanele praznicale și crucea la sărbătoarea înălțării Sfintei Cruci, se pun pe iconostas încă din ajunul preserbării și rămân pe el până la sfârșitul după-serbării, adică până în ziua odovaniai praznicului. Cele dintâi sărbători cu înainte și după-serbare au fost cele trei mari praznice la care se oficia pe atunci Botezul catehumenilor: Crăciunul, Paștile și Rusaliele. Instruirea morală și catehetică a catehumenilor făcea necesară o perioadă de pregătire pentru primirea Botezului, iar bucuria primirii Botezului și a intrării începătorilor în Biserică se prelungea, de regulă, o săptămână după praznicul respectiv. Mai târziu, după secolul al IV-lea, obiceiul anticipării și al prelungirii festivităților acestor mari praznice s-a menținut și a trecut, prin analogie, și la celelalte sărbători împăratești intrate în uz și generalizate în calendarul Bisericii. Durata preserbării și a după-serbării praznicelor împăratești variază după gradul lor de importanță și după poziția pe care o au în cadrul anului bisericesc, fiind la unele mai lungă, iar la altele mai scurtă, precum ne arată cărțile de slujbă. Astfel, preserbarea Nașterii Domnului ține cinci zile, începând de la 20 decembrie, iar după-serbarea aceluiași praznic ține șase zile, sfârșindu-se la 31 decembrie, când este odovania praznicului.

„Gătește-te Betleeme, că s-a deschis tuturor Edenul! Împodobeste-te, Efrata, că Pomul vieții a înflorit în peșteră din Fecioară! Pentru că pântecele Aceleia Rai Înțeleghător s-a arătat, întru care este Dumnezeiescul Pom, din care mâncând vom fi vii și nu vom muri ca Adam. Hristos Se naște, ca să ridice chipul cel căzut mai înainte”. Troparul Înainteprăznuirii Nașterii Domnului

- Preotul purtând icoana, binecuvintează casele enoriașilor –

Umblatul cu icoana este vestirea unei mari bucurii, a Nașterii Domnului, când întreaga făptură văzută și cea nevăzută se pregătește de sărbătoarea Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Din punct de vedere liturgic, putem spune că această tradiție, a umblatului cu icoana, este un fel de slujbă în afara zidurilor bisericii. Este o slujbă săvârșită pe ulițe și pe străduțe, prin curți și prin case, pe la ferestre și pe la uși. Precum odinioară făcea crainicul, părintele se străduiește a anunța în tot locul și pe tot omul o mare veste: Dumnezeu se face om, rămânând însă Dumnezeu! Astfel, singurul lucru nou sub soare se arată vrednic de o asemenea mare veste. Umblatul cu icoana pentru a vesti Nașterea Domnului este o rânduială foarte veche, urmele ei pierzându-se în anii de început ai erei creștine. Umblatul cu icoana înaintea Crăciunului este o frumoasă slujbă misionară, având marea datorie de a anunța nespusa dragoste a lui Dumnezeu față de om, anume aceea de a se întrupa „pentru noi și pentru a noastră mântuire”. Se vede cum această vizită a preotului pe la casele creștinilor este o datorie, ca un fel de strigăt de bucurie ce nu poate fi oprit. Fiecare preot vestește Nașterea Domnului în parohia lui. Astfel, în funcție de mărimea parohiei, preotul poate începe să umble cu icoana mai devreme sau mai târziu. La sate, această veste se petrece chiar în ajunul Crăciunului, sau cu vreo două zile mai înainte. În schimb, la orașe, unde parohiile sunt mai mari și credincioșii mai numeroși, preoții pot începe chiar cu câteva zile bune mai devreme. Preotul își pune doar epitrahilul (dintre veșmintele liturgice), iar în mână poartă icoana Nașterii Mântuitorului. Împreună cu un cântăreț, care îl însoțește și cu credincioșii la care se oprește, preotul cântă Troparul Nașterii Domnului, dând celor de față spre sărutare, rând pe rând, icoana Nașterii Domnului. Bucuria Nașterii Domnului se pregustă încă de pe acum. Credincioșii simt mare bucurie față de această vizită a preotului cu icoana. Preotul vine cu Sfânta Icoană în casa fiecăruia, binecuvântând pe toți cei de față, cât și pregătirile casei pentru întâmpinarea mărețului eveniment al Nașterii. Fiecare dintre cei ai casei se îngrijește de câte ceva, colindele

se aud lin spre seară, părintele ciocăne la ușă purtând în mâini Sfânta Icoană a Nașterii Domnului, credincioșii se umplu de bucurie sfântă, totul vestește sărbătoarea. În comunitatea rurală tradițională, după momentul cântării troparului Nașterii Domnului, preotul binecuvântează alimentele pregătite cu grijă și așezate pe masă, lângă icoane. După ce alimentele au fost binecuvântate pot fi oferite de pomană pentru sufletele celor adormiți, astfel încât și aceștia să se bucure de vestea cea minunată a Nașterii Domnului. Pentru sufletele celor adormiți se pregătesc colăcei, bob fiert, grâu fiert, prune uscate, sămăluțe de post, precum și fructe, printre care mere și nuci. Cu toate acestea, sunt încă și unii dintre cei aflați în parohie care nu se bucură de acest lucru, ba mai mult se arată chiar mâhniți de vizita preotului, neprimindu-l pe acesta în casele lor, pentru a vesti Nașterea Domnului. „Vine prea târziu sau prea devreme. Ne deranjează”. Acestea sunt gândurile unora ca aceștia. Cei care nu vibrează deloc la aceasta sunt, în mare parte, oameni de la oraș, la țară păstrându-se încă mult mai vie conștiința bucuriei Crăciunului, vestită prin preot. Preotul însă nu se supără, căci el are misiunea de a vesti celor primitori și de a mângâia pe cei bucuroși de Nașterea Domnului.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri, Sâmbătă 22, 23 decembrie	11 ³⁰ - 18 ⁰⁰	AJUNUL CRĂCIUNULUI Preotul purtând icoana, vestește Nașterea Domnului la casele enoriașilor
Duminică 24 decembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie AJUNUL CRĂCIUNULUI

Cum au ajuns boul și măgarul la iesle

Când Iosif și Maria erau în drum spre Betleem, un înger a chemat în ascuns toate animalele laolaltă, pentru a alege câteva dintre ele, care să vină în ajutorul Sfintei familii. Primul, după cum era de așteptat, se prezentă leul. „Numai un rege este vrednic să-i slujească Domnului lumii, mugii el. Îi voi sfârteca pe toți cei care se vor apropia prea mult de prunc”. „Tu ești prea furios”, îi spuse îngerul. După aceea se furișă în față vulpea. Cu o față nevinovată spuse: „O voi aproviziona bine. Pentru copilul lui Dumnezeu voi procura mierea cea mai dulce și în fiecare dimineață voi pune pe masă o găină”. „Tu ești prea vicleană”, îi spuse îngerul. Imediat veni păunul. Zgomotos se împănă și-și etală strălucirea penajului său. „Vreau să împodobesc staulul de oi mai frumos decât a împodobit Solomon templul său”, spuse acesta. „Tu ești prea cochet”, îi spuse îngerul. Rând pe rând, multe animale și-au laudat talentele și calitățile lor. Dar degeaba. În cele din urmă, îngerul aruncă privirea încă o dată, afară, pe câmp, și observă cum un bou și un măgar trăgeau din greu la plugul unui țăran. Îngerul i-a chemat și pe aceștia aproape și le-a spus: „Ce puteți oferi voi pruncului?”. „Nimic, spuse măgarul, lăsând trist urechile în jos. Noi, în afară de umilință și răbdare, n-am învățat nimic, căci toate celelalte ne-au adus întotdeauna numai bătaie”. Boul, puțin cam timid, obiectă: „Totuși, poate cândva am putea fi și noi de folos. Cel puțin să alungăm cu cozile noastre muștele din grajd”. Îngerul le spuse: „Voi sunteți aceia de care am nevoie”.

Ușa inimii

Pictorul terminase tabloul, care îl reprezenta pe Iisus în fața unei uși. Și-a chemat prietenii pentru a le auzi părerea. Toți au admirat tabloul, frumusețea și blândețea chipului lui Iisus, atitudinea lui solemnă în fața ușii întunecate. Toți erau încântați și îl laudau, dar unul a spus:

- Maestre, mi se pare că lipsește ceva ușii. Ea n-are clanță, cum se poate intra?

Pictorul a răspuns:

- Ușa, la care bate Iisus, se deschide numai dinăuntru.

Lanțul

Lanțul, pe un câmp, lângă un copac, era trist, se rușina de sine însuși și își spunea: „Toți mă ocolesc și au dreptate, căci lumea iubește libertatea și urăște lanțurile”. A trecut pe acolo un om, a luat lanțul, a urcat în copac, i-a legat cele două capete de o creangă mai groasă și a făcut din el un leagăn. Astăzi copiii se dau în leagăn și sunt fericiți! Orice rău este spre bine, taina este să transformi răul în bine!

